

— „Хмъ!“ промърморилъ Омасъ малко по-любезно. — „Какво правишъ, малка бѣлоличко?“ попиталъ той.

— „Играя си. Ала азъ не се казвамъ бѣлоличка, ами Алисъ. Ти какъ се казвашъ?“

— „Омасъ, великиятъ главатаръ на Делаваритѣ“, отговорилъ той гордо.

— „Омасъ, Омасъ!“ повтаряла си тя, за да го запомни. — „Ами твоитѣ дѣца пакъ ли тѣй те зоватъ? Имашъ ли дѣца?“

— „Да, Омасъ малка Лина има, колко тебе“, отговорилъ той на лошъ английски езикъ.

— „Тѣй ли? ти имашъ малко момиче и то се казва Лина! Моля ти се, доведи го да си играемъ. На, гледай, азъ си играя сѣ сама, а това не е хубаво. Не ли тѣй? Ще я доведешъ нали? Азъ ще я обичамъ“.

— „Ама голѣми бѣлолици лоши къмъ индианско момиче“ казалъ индианскиятъ главатаръ.

— „Ако ти за такива мислишъ майка ми и братъ ми, това не е вѣрно. Тѣ сж добри като васъ. Сжщо и татко. Той винаги казва: „Индианцитѣ иматъ право, тѣхна е земята, и ние не трѣбва да ги прогонваме“.

— „Хмъ!“ промърморилъ Омасъ. Слѣдъ малко той подсвирналъ тихо но остро, и веднага прѣдъ тѣхъ изкочило едно момиченце.

— „Ахъ! това ли е Лина?“ попитала съ задоволство Алисъ и подала ржка на Лина, която погледнала баща си и слѣдъ това казала на английски: — „Добъръ день!“

— „Ахъ колко е хубаво, че ти можешъ да приказвашъ като мене, казала Алисъ. Ние ще играемъ заедно. Ела, азъ ще ти покажа моитѣ камъчета. Ще ти дамъ половината. Внимавай, ей така ще правимъ!“

Тя хвърлила едно камъче въ въздуха, взела друго, хвърлила и него и уловила първото. И двѣтѣ момичета отъ сърдце се смѣли, когато играта не сполучвала.